

ὄστου Βοναπάρτη τὴν Αὐλή
πῶς ἤμουνα Βαρόνος.

Δὲν ξέρεις πῶς ἐγέλασα σὺν κάτοχος κι' εἰδῆμων
τῶν Γαλλικῶν ἐθίμων,
κι' ἐξήγησα λεπτομερῶς τοῦ κάθε βλακηνεῖου
τοὺς τύπους τῆς πικρίας Αὐλῆς τῆς Ναπολεοντείου,
τῆ πόρρω καὶ μυστήρια καὶ τὰ κὰν κὰν ἐκείνου,
ποῦ τῶρα κι' οἱ μπουρζουζὶ τὰ ξέρουν ὅσῳν Ἀθήνα.

Τοὺς εἶπα γιὰ τ' Ἀνάκτορα τῆς πάλαι Κομπιένης,
ποῦ δὲν ἔμπορῶσε εὐκόλα νὰ μπαίνεις καὶ νὰ βγαίνεις,
τοὺς εἶπα πῶς ἐφέροντο κι' οἱ τῶν Αὐλῶν ἱππῶται,
πῶς ζῶσαν κι' οἱ Μομορακῆ, ποῦ δὲν ὑπάρχουν πλέον,
πῶς ἤμουνα ἕνας Δὸν Ζουκὸν τῶν Δεσποινῶν τῶν τότε
καὶ πῶς μ' ἐξήλεσε συχνὰ κι' ὁ μέγας Ναπολέων.

Τὰς συνηθείας ἔπειτα τοὺς ζήτησα τῶν Γάλλων
καὶ τὰς κυρίας ἀφορμὰς τῶν Αὐλικῶν σκανδάλων.
Τοὺς εἶπα φίλος τῆς Σὰν Ζὲν κι' ἐγὼ πῶς ἐγραμμάτισα,
ὅτ' ὄσους τοῦ Φονταίνεβλὼ μαζί τῆς πῶς περπάτησα,
καὶ τῶν Ρομηῶν ἐκλαύσκων περιφρανεῖς βλακειῖς
ὑπὸ τὰς κατακτινῆς του κι' ὑπὸ τὰς ἀκακίας.

Αὐτὰ ποῦ λὲς ἐρμήνευσα σὲ μερικὸς πλησίον
ὡς κάτοικος τῶν πικλιῶν καὶ τῶν νέων Παρισίων,
κι' ἐνόη' αὐτοῦσα ὅσῳν Σκηνὴν τὸν μέγαν Ναπολέοντα
βλέπω καὶ κἀποιοῦ τοῦ κυρίου λυκοκοντόφρον λένοντα
μὲ δυνατὸ ρουχαλιτὸ ὅτ' ὀπλῆν νὰ κομμάτι
καὶ τῆς τριάντα του δραχμῆς καθ' ὕπνου νὰ θυμῆται,
κι' εἶπα ἐνὰ κι' ἕνας μπουρζουζ, ποῦ δὲν καταλαβαίνει
μῆτε τὸν ρόλο τῆς Σὰν-Ζὲν, μῆτε τὴν Κομπιένη.»

Φ. — Κι' ἐγὼ πῆγα ὅσῳν Ζαζὴ
καὶ σὺν πρώτῳ ζῶ ὅτ' ἄν ζῆ
τὴν ἐκύτταξα χαζά.

Μὰ νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, Περικλέτο Παρισιάνε,
φάνεται τεγνίτρα πρώτης κι' ἡ Γαλλίς αὐτὴ πῶς θάνα.
Τὴν εὐρίσκω Παρισιάνη μὲ χαριζόμενα περίσσια,
κι' ἂν δὲν πῆγες ὅτ' ἄν Παρίσιζε,
δὲν ἔμπορῶσε νὰ μῆγες καθόλου
ὅσῳν οὐσία κάθε ρόλου.

II. — Μ' ὄλα ταῦτα τὸ κοινὸν
τῶν συγγενῶν Ἀθηνῶν
ἐξετίμησε τὴν τέχνην τῆς Γαλλίδος, Φασουλιῆ,
μοναχὰ παρκαπονεῖται ποῦ τὴν πῆλῶσε πολὺ,
κι' ἔγειε δίκρο κι' ἡ Ζαζὴ
νὰ μὰς πῆ μεγάλη ζῆ,
κι' ὕταν, φίλε μου, κανέναν σκῆζῃ κάτω τῆς τριάντα
μῆλιστα σὲ περιστάσεις, ποῦ ξεπέφτει κάθε ράντα,
ὅσα κι' ἂν τοῦ πῆς ἄσπετα τῆς τριάντα του θυμῆται
καὶ τὸ τάλαντον τῆς Τέχνης ἀκριθὸ δὲν ἐκτιμῆται.

Φ. — Λοιπὸν ἐπῆγα ὅσῳν Ζαζὴ μὲ μίκα ρεδιγιάττα
κι' ἡ Γαβριέλ' ἀγγίγισε νὰ πικίη τὴν κοκότα,
κι' ἐβλεπα μ' ἄλλους ἀπορῶν
τὰς διαχῶσεις ἐταίρων,
τὰ νῆζα, τὰ τακτικώματα παρθένου φλογερῆς,

ποῦ μ' ἔκαμαν νὰ θυμηθῶ τὴν κόρην Ζανταρῆς.
Οὐ μὴν καὶ λέξεις ἄκουσα ταπεινικίαις κι' ἀρχαίαις,
ποῦ σὺν τῆς λὲς Φραντζέζικα γελῶνε καὶ κυρίας.

II. — Λοιπὸν καὶ σὺ σεμνότητος μοῦ ἔγῃτες, μπεγλιδάνη,
ποῦ κόσμον ἐξεραζίσεις μὲ τὸν Ἀριστοφάνη ;
Φ. — Εἶσαι χωριότης πρόστυγος κι' ἄς φάνεσαι μὲ γνῶσι
καὶ τρόπο ντυτικῶ, ὁ δὲ χωριότης, ὡς γνωστὸν, δὲν εἰμπορεῖ νὰ νοιῶση
τὸ τί τὸ πῆ σρουγγάτο.
Εἰσῆνας στενοκέφαλος καὶ τέτοιος θ' ἀπομεινῆς,
καὶ πῶς ἔμπορῶσε, ζωντοβόλο, ποτὲ σου νὰ συγκρίνης
μὲ τέτοια πορνοφράματα, μὲ τέτοια περιτρίματα,
τοῦ θεσπεσίου κωμῶδου τὰ κελαδοῦντα ρήματα ;

Λοιπὸν ἑτελῶσε ποῦ λὲς καὶ τῆς Ζαζὴς τὸ δράμα,
μεγάλῃς ἠθικότητος καὶ παρθενίας κράμα,
κατόπι εἶδα τὴν Σαπφῶ, τὴν κόρη τὴν ἀγία,
δράμα κι' αὐτὸ κατάλληλο γιὰ Παρθεναγωγεία,
καὶ τοῦτος εἶπε τὸ μακρὸν κι' ἐκείνους τὸ κοντὸ του
κι' εὐχαριστήθηκε καθεὶς ἀπὸ τὸν ἐαυτὸ του.

Ταίούτους ἔδρεψε κι' ἐδῶ θριάμβους, βρὲ Σγαρίλιο,
κι' ἐθαύμασε τάρχακα μας, τὸν οὐρανὸν, τὸν ἥλιο,
καὶ τῶρα μὲ συγκίνησιν πολλὴν ὄναχωρήθη
καὶ πάει τοὺς παράδες μας νὰ φάη ὅτ' ἄν Παρίσι.
Κι' ἂν ἴγῃς σὺ φανίκατε τοῦ κόσμου τὰ φίλα
γιὰ τοῦτο νὰ μὰς συμπάθη, κυρία Γαβριέλα,
σὲ βεβαίω πῶς ἄλλοτε θὰ πάρησ τὸ πολλὰ,
βλέπεις καὶ τὸ συνάλλαγμα δὲν εἶναι παίζε γέλα.
Διὸ κι' ἐγὼ σὲ χαίρω, τῆς Τέχνης ὁ σαφάρης...
ἀρεθουάρ, Σαπφῶ, Σὰν-Ζὲν, Ζαζὴ, καί... νὰ μὰς γράφης.

Καὶ τῶρα μετὰ τὴν Ρεζὰν θὰ δοῦμε τὸν Ρε-Ζάνο,
κι' ἐγὼ τὸ μέλι τῶν Τεχνῶν ἀπλήστως θὰ βυζῶνω.
Ἐρέτος γιὰ τὴν Θάλεια πολὺς σεντάς ποῦ μ' πῆγε,
πλὴν ἐμαθὰ μετὰ χαρῆς σπαρταριστὸς πῶς ἔγῃκε
κι' ὁ Μπαίντεκερ ὁ θαυμασιῶς τοῦ Γεωργίου Μαυρογιάνη,
ὁ περιέχων σύγχρονα κι' ἀρχαῖα τεμένη,
καθὲν μέρος ἀσπῆμο, μὲ καὶ σημαντικὸν,
παλῆρ καὶ νέα Θεάτρα καὶ τὸ Βασιλικὸν.
Βάστα τὸν νέον Μπαίντεκερ νυχθημέρον ὅτ' ἔχει
νὰ μάθησ ἱμνας, ποταμοῦς, καὶ χίλια τόσα μέρη,
χωρὶς ποτὲ σου νὰ τὰ δῆς... πέντε δραχμῆς ἂν δώσης
θὰ γίνης περιηγητὴς γεμάτος ἀπὸ γνώσεις.

II. — Πῶς γι' αὐτὸν τὸν Μπαίντεκερ τῆς πέντε νὰ πληρώσω
κι' ἐτόμωσα τὴ ράχη σου γιὰ νὰ τὴν μαγαλαρώσω.

**Κι' ὁ Ρωμῶς πικρὰ θνητὴ
τοῦ Καμπύου τὸ θανά.**

Ἐργάτης λόγων ἄφρησε τὴν ὕστερη πνοὴ
μὲς ὅσῳν ἀγῶνα τῆς τιμῆς... ἡλιχίαι φοραῖς τιμῆ του,
ποῦ μὴς ἴδεαις ἔνειρο ἔβατοσε τῆ ζωῆ,
ποῦ ἴγῳ ἴγῳ ζέφουρε μὲς ἀπὸ τὸ κορμὶ του.

Ἐστὴν ὁμορροζ τῆς Τέχνης του δὲν κἀκηκαν λιθάνια,
μοναχὰ δὲο δακρυβρέκτα τὸν σκέπασαν στεφάνια,
καὶ τῆς ζωῆς του τῶνερο τὸ πῆρε καὶ ὅσῳν Ἀδῆ
νὰ τῶχη πῶς ἀκοίμωτο ὅσῳν τῶνερο τὸ σκοτάδι.